

עפ"ג (חיפה) 3174-07-14 - מדינת ישראל נ' עידן דמתי

בית המשפט המחוזי בחיפה

15 ספטמבר 2014

עפ"ג 3174-07-14 מדינת ישראל נ' דמתי

בפני הרכב כב' השופטים:
רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]
אברהם אליקים
בטינה טאובר

המערערת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	עידן דמתי

פסק דין

השופטת ב' טאובר:

הערעור בתמצית

1. בפנינו ערעור המדינה, (להלן: "**המערערת**"), על גזר דינו של בית המשפט השלום בחדרה (כבוד השופטת הבכירה פנינה ארגמן), שניתן ביום 21.05.14 במסגרת ת"פ 52413-10-13, (להלן: "**בית משפט קמא**"). המשיב הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בשתי עבירות של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, (להלן: "**חוק העונשין**") והושתו עליו העונשים הבאים: עבודות של"צ בהיקף של 200 שעות; פיקוח קצין מבחן למשך 18 חודשים; הארכת עונש המאסר על תנאי בן 3 חודשים שהושת על המשיב במסגרת ת"פ 20123-01-12 למשך שנתיים מיום 15.07.16 והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירה נגד שוטר וקנס כספי בסך של 2,500 ₪.

הערעור מופנה כנגד קולת העונש.

כתב האישום המתוקן וההליך בבית משפט קמא

2. בישיבת יום 05.12.13, הודיעו הצדדים, כי הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הודה המשיב בעובדות כתב אישום מתוקן. על פי עובדות כתב האישום המתוקן נטען, כי ביום 18.10.13

עמוד 1

בסמוך לשעה 00:10, בעקבות תלונה על רעש חזק של מוזיקה הבוקע מביתו של המשיב, הגיעה למקום השוטרת ד' ב' ח', כשהיא לבושה במדי משטרה, (להלן: "**השוטרת**"). בחזית הבית פגשה השוטרת במשיב וביקשה ממנו להזדהות. בתגובה המשיב סירב להזדהות. השוטרת שבה וביקשה מהמשיב להזדהות מספר פעמים, אך המשיב המשיך לסרב להזדהות, בכוונה להפריע לשוטרת כשהיא ממלאת תפקידה כחוק או להכשילה. בשלב זה התקשרה השוטרת לראש המשמרת, וביקשה כי ישלח תגבור. כעבור זמן קצר, הגיע למקום השוטר ס' ר' (להלן: "**השוטר**"), בניידת משטרתית כשהוא לבוש במדי משטרה. השוטר ביקש מהמשיב להזדהות, בתגובה המשיב סירב להזדהות. השוטר שב וביקש מהמשיב להזדהות מספר פעמים, אך המשיב המשיך לסרב להזדהות, בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו.

על רקע התנהגות המשיב, הודיע השוטר למשיב, כי הוא מעוכב לתחנת המשטרה לצורך זיהוי. המשיב התעלם מהשוטר והחל ללכת לכיוון ביתו, וכעבור מספר שניות הסתובב ואמר לשוטר, כי יילכו לכיוון הניידת והוא יזדהה שם. המשיב הלך עם השוטר לכיוון הניידת, ולפתע פתח בריצה במטרה להימלט מהשוטר. כעבור מטרים ספורים, המשיב החליק ונפל על פניו. השוטר הגיע אליו, סייע לו לשבת והודיע לו על מעצרו בשל ניסיונו להימלט מעיכוב. בתגובה דחף המשיב את השוטר, בכוונה להפריע לו כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, בשלב זה תפס השוטר את המשיב בידיו ואזק אותן.

נטען, כי במעשיו המתוארים עשה המשיב מעשים בכוונה להפריע לשוטר ולשוטרת כשהם ממלאים תפקידם כחוק או להכשילם בכך.

3. ביום 05.12.14 הורשע כאמור המשיב על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו במסגרת כתב האישום המתוקן, ולבקשת ב"כ המשיב, דחה בית משפט קמא את ישיבת הטיעונים לעונש עד לקבלת תסקיר שירות מבחן בעניינו של המשיב.

4. תסקיר שירות מבחן בעניינו של המשיב התקבל לתיק בית משפט קמא ביום 23.02.14. במסגרת התסקיר סקרה קצינת המבחן את הרקע המשפחתי והתעסוקתי של המשיב. מהתסקיר עולה, כי המשיב, בן 34, נשוי ואב לשתי בנות בנות 3 ו- 5 שנים. שירות המבחן התרשם, כי מדובר בבחור ללא דפוסים עבריינים מושרשים, בעל תפקוד תקין במישורי חיו השונים, אשר לאורך חיו מגלה אחריות ומחויבות לתפקידיו במערך היחסים המשפחתי ובמסגרת התעסוקה שבהן השתלב. לצד זאת ציין שירות המבחן, כי ניכר שהעבירות בהן הורשע המשיב מעידות על קושי בויסות דחפיו התוקפניים במצבים בהם חווה חוסר אונים ופגיעות, בפרט מול גורמים המייצגים בתפיסתו סמכות נוקשה ומגבילה, בפרט במצבים בהם נתון הוא תחת השפעת אלכוהול.

שירות המבחן ראה חשיבות בהשתלבותו של המשיב בהליך טיפולי על מנת לסייע בהרחבת מיומנויות תקשורתיות והכרות מעמיקה עם קשייו וחולשותיו, אשר עמדו ברקע להתנהלותו בעבירה הנדונה.

נוכח האמור, סבר שירות המבחן, כי יש מקום לאמץ במקרה זה את האופציה השיקומית,

שתאפשר למשיב המשך תפקוד חיובי בפן התעסוקתי, לצד טיפול בקשייו שעמדו ברקע למעורבותו בעבירה הנדונה. לאור זאת המליץ שירות המבחן להטיל על המשיב תקופת מבחן של 18 חודשים, שבהן יינתן מענה טיפולי לעיבוד קשייו ולשינוי בתפואי התמודדותו עם סיטואציות מורכבות אל מול גורמי סמכות. לצד זאת, המליץ שירות המבחן על הארכת התנאי התלוי ועומד כנגד המשיב ואשר הוטל עליו במסגרת ת"פ 20123-01-12.

5. ביום 25.02.14 נשמעו טענות הצדדים לעונש. בתום הדיון החליט בית משפט קמא להפנות את עניינו של המשיב אל הממונה על עבודות שירות אשר התבקש לחוות דעתו אודות יכולתו של המשיב לרצות מאסר בעבודות שירות. ביום 29.04.14 התקבלה לתיק בית משפט קמא חוות הדעת של הממונה על עבודות שירות, ממנה עלה, כי המשיב נמצא כשיר לרצות עונשו בעבודות שירות.

6. ביום 21.05.14 גזר כאמור בית משפט קמא דינו של המשיב. בית משפט קמא עמד בגזר דינו על חומרת מעשיו של המשיב, על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות שהינו ערך ההגנה על עובדי ציבור בכלל ועל שוטרים בפרט בבואם לבצע את תפקידם באכיפת החוק, כמו גם ההגנה על האינטרס הציבורי באכיפת החוק, על מידת הפגיעה הרבה באותם ערכים חברתיים ועל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כפי שהדבר התבטא בכתב האישום המתוקן, ולבסוף העמיד את מתחם העונש ההולם על עונש מאסר בן מספר חודשים שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 8 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה.

בית משפט קמא קבע, כי לצורך קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם יש לראות באירוע כולו כאירוע מתמשך אחד בלבד ולא כשני אירועים. כן קבע בית משפט קמא, כי יש לראות בעונש המאסר על תנאי בן 3 חודשים שהושת על המשיב בעקבות ת"פ 20123-01-12, כעונש מאסר שהוא בר הפעלה.

בית המשפט קמא ציין לחובתו של המשיב את עברו הפלילי, הכולל 3 הרשעות קודמות כאשר שתיים מהן מתייחסות לעבירות כלפי עובדי ציבור בכלל ואחת מהן כלפי שוטר. בית משפט קמא ציין, כי למרות עברו הפלילי של המשיב עדין כאשר נתקל המשיב עם שוטר מצא הוא לנכון להתנהל כלפי השוטר באופן שבא לידי ביטוי בביצוע עבירה נוספת של הפרעה לשוטר בזמן מילוי תפקידו ובכך טמון לגישתו של בית משפט קמא פוטנציאל מסוכנות.

מעבר לאמור ציין בית משפט קמא תוך שהוא מתבסס על תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המשיב, כי קיימות בעניינו של המשיב נסיבות לקולא, לרבות, לקיחת אחריות אמיתית וכנה והפנמתו של המשיב, כי הוא סובל מבעיה של ממש אשר מצריכה טיפול. עוד ציין בית משפט קמא לזכותו של המשיב, את נכונותו להשתלב בהליך טיפולי. בנוסף, לקח בית משפט קמא בחשבון לטובת המשיב, את העובדה, כי המשיב היה עצור בגין התיק נשוא הערעור מספר ימים, שהה במעצר בית מלא כחודשיים ימים ועוד מספר חודשים במעצר בית חלקי.

לבסוף, לנוכח מכלול הנסיבות כפי שעלו בתסקיר שירות המבחן, ולאור השינוי המשמעותי שחל אצל המשיב, היותו של המשיב מנהל אורח חיים נורמטיבי, ובעיקר נוכח הפגיעה הקשה הצפויה

למשיב ולבני משפחתו אם תיפסק עבודתו אצל המעסיק הנוכחי כתוצאה מתוצאות ההליך הנ"ל, מצא בית משפט קמא, כי אין מקום להשית על המשיב ענישה ברף התחתון של מתחם הענישה וכי יש להעדיף את ההליך השיקומי בצד ענישה הצופה פני עתיד.

על רקע האמור, גזר בית משפט קמא דינו של המשיב והשית עליו את העונשים שפורטו בפתח פסק הדין.

תמצית טענות הצדדים

7. בהודעת הערעור שהוגשה מטעמה, טענה המערערת, כי שגה בית משפט קמא בהשיתו על המשיב עונש נמוך באופן משמעותי מרף הענישה הנוהג במקרים הדומים למקרה הנדון. וזאת בפרט משעובדות כתב האישום מלמדות, כי המשיב נהג בזלזול בוטה כלפי השוטרים בעת שהם פעלו במסגרת תפקידם. עוד טענה המערערת, כי שמירה על השוטרים המייצגים את הציבור במצבים קשים ומאיימים הינו אינטרס בעל חשיבות רבה, אשר ראוי לתת לו משקל מכריע, לאור הפגיעה הקשה בסדרי השלטון, ולכן, על בתי המשפט להכביד את ידם ולהשית על מבצעי עבירות אלה עונשים כבדים. לעניין זה הפנתה המערערת לפסק הדין שניתן במסגרת ע"פ (מחוזי-ים) 6491/02 **מדינת ישראל נ' גרוס**, [פורסם בנבו], (19.01.03).

הוסיפה וטענה המערערת, כי שגה בית משפט קמא, בעת שהורה על הארכת המאסר על תנאי נשוא ת"פ 20123-01-12, וזאת מאחר שבהתאם לאמור בהוראות סעיף 275 לחוק העונשין, היה על בית המשפט להטיל על המשיב עונש מאסר, לתקופת מינימום, ולכן בנסיבות אלה לא עמדה בפני בית משפט קמא ברירה אלא להורות על הפעלת עונש המאסר המותנה בן 3 חודשים. בהקשר זה נטען, כי אמנם סעיף 35א(א) לחוק העונשין, רשאי בית המשפט לסטות מעונש מאסר חובה, "**אם העבירה נעברה בנסיבות מקלות במיוחד שיפורשו בגזר הדין**", אולם טוענת המערערת, כי לא זו בלבד שנסיבות כאלה אינן מתקיימות במקרה שלפנינו אלא שקיימות בעניינינו נסיבות מחמירות, כך שבית משפט קמא לא יכול היה לעשות שימוש בסמכותו לפי סעיף 35א(א) לחוק העונשין וחייב היה להשית על המשיב עונש מאסר. לעניין זה הפנתה המערערת לאסופה של פסקי דין לרבות: ע"פ (חיפה) 2101/07 **מדינת ישראל נ' שמאייב**, תק-מח 2007(2) 4766; עפ"ג (חיפה) 21452-07-09 **אליאס נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו], (17.02.10).

עוד טענה המערערת, כי שגה בית משפט קמא, כשלא נתן משקל הולם לעובדה, כי המשיב לא הפיק דבר מהענישה המותנית אשר עמדה כנגדו ואף הגדיל עוז שלושה חודשים לאחר הרשעתו, כשהתעמת עם אנשי משטרה. עוד נטען, כי שגה בית משפט קמא, כאשר העדיף בהתבססו על המלצת שירות המבחן את ההליך השיקומי על פני האינטרס הציבורי וההתנהלות העבריינית החוזרת של המשיב כלפי שוטרים בפרט. לעניין זה הפנתה המערערת לפסק הדין שניתן במסגרת ע"פ 4872/95 **מדינת ישראל נ' גל אלון**, [פורסם בנבו], (09.11.95).

עוד נטען, כי שגה בית משפט קמא בכך שסטה לקולא ממתחם העונש ההולם שקבע. כאשר לגישת המערערת, האפשרות היחידה לסטות ממתחם העונש לקולא הייתה רק בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין שעניינו סיכויי השיקום של הנאשם, אשר נוכח עברו הפלילי של המשיב אינם

מתקיימים ועל כן לא הייתה כל הצדקה עניינית לסטות לקולא מהמתחם.

בטיעוניה בעל פה בפנינו ביום 04.09.14, חזרה בא כוח המערערת על נימוקי הודעת הערעור והוסיפה, כי עונש המאסר המותנה שהושת על המשיב במסגרת ת"פ 20123-01-12 היה חב הפעלה ולא בר הפעלה, וכי הארכת תקופת תנאי יכולה להיות רק אם בגין העבירה הנוספת לא הוטל עונש של מאסר, כאשר לגישתה שגה בית משפט קמא משלא הטיל על המשיב עונש מאסר ולו עונש מאסר על תנאי.

על רקע כל המקובץ, עתרה המערערת להחמיר בעונשו של המשיב, להשית עליו עונש מאסר משמעותי התואם את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים כגון המקרה דנן, להפעיל את עונש המאסר המותנה שהוטל עליו במסגרת ת"פ 20123-01-12 במצטבר לעונש שיוטל וכן להטיל על המשיב עונש מאסר על תנאי.

8. בא כוח המשיב בטיעונו בעל פה בפנינו ביום 04.09.14, טען, כי נכון עשה בית משפט קמא כשהתייחס לעבירות בהן הורשע המשיב כאירוע אחד. כן נטען, כי מדובר באירוע שנמצא ברף הנמוך של הענישה, עליו לקח המשיב אחריות מלאה והפנים את הבעיות שבהתנהגותו, וכי אף שירות המבחן כשבחן את עניינו של המשיב הגיע למסקנה, כי מדובר באדם נורמטיבי, שסיכוי השיקום שלו גבוהים. הוסיף בא כוח המשיב וטען, כי בית משפט קמא בחן את נסיבותיו המיוחדות של המשיב, לרבות פטירת אביו בעודו בגיל צעיר, עניין שהטיל עליו אחריות מוגברת למשפחה ופטירת אחיו בתאונת דרכים ובצדק התחשב בהן כנסיבות מקלות. עוד נטען, כי בית המשפט קמא גילה בפניו אב משפחה, עם ילדים, שמפרנס את משפחתו בצורה אחראית, שגם מעסיקו נמצא במערכת השיקומית שלו, ועל כן, בצדק העדיף בית משפט קמא, את הדרך השיקומית.

אשר להארכת התנאי, טען בא כוח המשיב, כי מדובר בהארכת תנאי שנעשתה בסמכות, כאשר בעניין זה החוק קובע שגם בעבירות שקיים עונש מאסר מינימום לצידן, קיימת אפשרות לבית המשפט בנסיבות מיוחדות להאריך את התנאי. נטען, כי במקרה דנן לאחר שבית משפט קמא בחן את נסיבותיו המיוחדות של המשיב העדיף לגזור עליו עונש הנותן ביטוי להליך השיקומי של המשיב תוך הימנעות מלקטוע את רצף תפקודו התעסוקתי של המשיב כגורם משקם.

אשר על כן, עתר בא כוח המשיב לדחיית הערעור.

דין והכרעה

9. ככלל אין דרכה של ערכאת הערעור, הדנה בהשגות על עונש שנגזר על נאשם, לגזור מחדש את עונשו, אלא עליה לבחון את סבירות העונש שהוטל עליו. התערבות בגזר הדין תיעשה במקרים חריגים, בהם נמצא, כי נפלה בגזר הדין טעות מהותית, או כאשר העונש שנגזר סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הראויה. ראו: ע"פ 512/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], (04.12.13).

10. בענייננו, הצדדים חלוקים בשתי נקודות עיקריות: האחת, עניינה בקביעתו של בית משפט

קמא, כי מעשיו של המשיב מייצגים שני אירועים ולא אירוע אחד כפי שקבע בית משפט קמא; השנייה, עניינה בסבירות העונש שהוטל על המשיב, לרבות הקביעה, כי עונש המאסר המותנה שהושת על המשיב במסגרת ת"פ 20123-01-12, הינו בר הפעלה ולא חב הפעלה וככזה ניתן להארכה.

11. סעיף 40 לחוק העונשין דן במצב של ריבוי עבירות והוא מונה שתי חלופות, האחת, עניינה בהרשעת נאשם במספר עבירות המהוות אירוע אחד, בגינם נקבע מתחם עונש הולם לאירוע כולו ונגזר עונש כולל לכלל העבירות בשל אותו אירוע (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). החלופה השנייה, עניינה במצב בו מדובר בהרשעת נאשם בכמה עבירות המהוות מספר אירועים, בגינם יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי בית המשפט לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין).

עם זאת, לא ניתנה במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין הגדרה ברורה, למהותו של אירוע? לענין זה התייחסו המלומדים יניב ואקי ויורם רבין במאמרם **"הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא"** הפרקליט נב, 413, 441-442, תשע"ג, באומרם:

"לענין פרשנותו של הביטוי 'אירוע אחד' ראוי לאמץ את המבחנים שנקבעו בפסיקה לצורך ההבחנה בין עבירה רבת פריטים לבין מעשים המקימים עבירות נפרדות. אומנם דוקטרינה זו, של עבירה רבת פריטים, עוסקת במצבים שבהם מדובר בפריטים מאותו סוג (כאשר כל אחד מהפריטים מקיים את כל התנאים הדרושים ויכול להיחשב לעבירה בפני עצמה), ואילו 'אירוע' יכול לכלול עבירות מכמה סוגים, ואולם ההיגיון שבבסיס כל אחת מההבחנות הוא איתו היגיון".

ככלל לצורך סיווג מעשיו של נאשם כ"אירוע אחד" או כ"כמה אירועים" בית המשפט בוחן את הדבר על רקע מבחנים של זמן, מקום, מספר הקורבות ומהות המעשים. ראו לענין זה פסק דינו של כבוד השופט ג'ובראן בע"פ 1605/13 ו- 1613/13 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], (27.08.14) וכן מאמרו של כבוד השופט קובו, **"פירוש לתיקון 113 לחוק העונשין בעניין הבניית שיקול הדעת בענישה"** (עלון השופטים ע"ש השופט ברוך ז"ל, גיליון מס' 14 מחודש ינואר 2014).

12. בענייננו, המחלוקת הניטשת בין הצדדים בשאלה, האם מעשיו של המשיב כלפי השוטרת ומעשיו כלפי השוטר הם מעשים המהווים אירועים נפרדים או אירוע אחד כולל אינה דורשת בנסיבות העניין הכרעה. ממכלול הנסיבות כפי שתוארו בכתב האישום המתוקן, ובפסק דינו של בית משפט קמא ולאור חומרת העבירות בהן הורשע המשיב, מצאתי, כי בכל מקרה לא היה מקום לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם שנקבע ולהאריך את תקופת עונש המאסר על תנאי שהושת על המשיב במסגרת ת"פ 20123-01-12, וזאת גם אם היה מדובר באירוע אחד כקביעת בית משפט קמא.

13. בית משפט קמא, ביסס את החלטתו לסטות ממתחם העונש ההולם, בין היתר על תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המשיב. שירות המבחן המליץ אומנם להעמיד את המשיב בצו מבחן לתקופה ממושכת, כמו גם להאריך את תקופת עונש המאסר על תנאי שהושת על המשיב במסגרת ת"פ 20123-01-12 וזאת תוך מתן העדפה לפן השיקומי, ואולם, יש לציין, כי בית המשפט אינו כבול להמלצת שירות המבחן שאינו מופקד על הראייה הכוללת הבוחנת גם שיקולים נוספים על פני טובתו של הנאשם, שעיקרם בטובת הכלל ובאינטרס הציבורי. ראו: ע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' סגל**, פ"ד לה(4) 313. לעניין זה אפנה גם לדבריו של בית המשפט העליון בהתייחסו להמלצת שירות המבחן אשר ציין בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני ואח'**, פ"ד נד(3) 685, עמ' 691-690, כדלקמן:

"חוות דעת שירות המבחן מתמקדות בפן השיקומי הנוגע להם ואילו חובת בית המשפט לתת דעתו לשיקולים הכוללים של ההליך הפלילי וביניהם לעניינים ששירות המבחן אינו מופקד עליהם".

14. אין צורך להכביר מלים ביחס לחומרתן של עבירות המבוצעות כלפי עובדי ציבור בכלל וכלפי שוטרים בפרט. עבירות אלה, מהוות פגיעה חמורה בשלטון החוק ובאכיפת החוק על ידי הגורם המוסמך, מה שעשוי להוביל לפגיעה קשה אף באמון הציבור בשלטון החוק. על מנת להימנע מפגיעה זו, ולהוקיע תופעה זו משורשה, סבורה אני, כי יש צורך בהטלת עונשים המבטאים את חומרת העבירות הנ"ל.

15. לגופו של עניין, מעיון בגליון הרשעותיו של המשיב, עולה, כי בעברו של המשיב 3 הרשעות קודמות שכללו מספר עבירות שרובן ככולן בוצעו כלפי שוטרים ועובדי ציבור. זאת ועוד, בת"פ 20123-01-14 במסגרתו הוטלו על המשיב 3 חודשי מאסר על תנאי, הורשע המשיב בין היתר בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, שהינה עבירה זהה לעבירה בה הורשע המשיב במקרה דנן. יתר על כן, גזר הדין אשר במסגרתו הוטל התנאי ניתן ביום 15.07.13, כאשר העבירה נשוא הערעור דן בוצעה ביום 18.10.13, קרי שלושה חודשים לאחר הטלת התנאי האמור וגזר הדין נשוא הערעור ניתן ביום 21.05.14.

16. לא נעלמה מעיני התייחסותו של בית משפט קמא להיבט השיקומי של המשיב, ואולם, לנוכח חומרת העבירות והעובדה, כי המשיב חזר על עבירות אלה אף שהוא כבר הורשע במסגרת תיקים קודמים בעבירות דומות, לא היה מקום לסטות ממתחם העונש ההולם, ועל בית משפט קמא היה להטיל על המשיב עונש מאסר אשר הולם את חומרת המעשים ונותן להם ביטוי שיש בו כדי להרתיע את הציבור בכלל ואת המשיב בפרט מביצוע עבירות דומות.

17. אשר על כן, וככל שתישמע דעתי, אציע לחברי" להתערב בפסק דינו של בית משפט קמא, להטיל על המשיב 3 חודשי מאסר בפועל בנוסף להפעלת התנאי בן 3 החודשים אשר הוטל על המשיב במסגרת ת"פ 20123-01-12.

18. כעת עולה השאלה, מה דינם של עונשי המאסר הנ"ל, האם יש לחפוף אותם או שמה לקבוע, כי הם ירוצו באופן מצטבר. כלל הוא כי מאסר מותנה שנגזר על נאשם בגין עבירה קודמת

יפעל במצטבר לעונש שנגזר בגין עבירתו הנוכחית "זולת אם בית משפט שהרשיעו בשל עבירה נוספת ציווה, מטעמים שירשמו, ששתי התקופות כולן או מקצתן יהיו חופפות", כאמור בהוראות סעיף 58 לחוק העונשין. ראו: ע"פ 1323/08 **מדינת ישראל נ' פלוני**, [פורסם בנבו], (29.10.08). בנסיבות המקרה דנן, לנוכח חומרת העבירות, לא מצאתי נימוקים מיוחדים אשר יש בהם כדי להביא לחפיפת תקופות המאסר, ובפרט, משעולה, כי חרף, הטלת התנאי על המשיב על רקע עבירה זה לזו נשוא הערעור, המשיב לא למד את הלקח, והוא ביצע את העבירה נשוא הערעור 3 חודשים בלבד לאחר הטלת התנאי במסגרת ת"פ 20123-01-12.

יחד עם זאת, לנוכח ההליך השיקומי המשמעותי אשר עליו עמד שירות המבחן בתסקירו ומשעולה מחוות דעת הממונה על עבודות שירות, כי המשיב נמצא כשיר לבצע מאסרו בעבודות שירות, דעתי היא כי בנסיבות העניין יש להעדיף בהקשר זה את שיקולי השיקום של המשיב על פני שיקולי ענישה אחרים, ומשכך, אציע לחבריי להורות, כי 6 חודשי המאסר ירוצו בעבודות שירות.

19. בהינתן כל האמור, אציע לחבריי לקבל את הערעור ולהתערב בגזר דינו של בית משפט קמא, כמפורט להלן:

לבטל את 200 שעות השל"צ שהוטלו על המשיב;

להטיל על המשיב עונש מאסר של 3 חודשים בפועל;

להפעיל את עונש המאסר על תנאי בן 3 חודשים שהוטל על המשיב בעקבות ת"פ 20123-01-12 באופן מצטבר לעונש המאסר שהוטל. כך שבסך הכל ירצה המשיב 6 חודשי מאסר, שירוצו בעבודות שירות.

להורות לממונה על עבודות שירות, לנוכח התאמתו של המשיב לרצות מאסרו בעבודות שירות, לשבץ את המשיב במקום המתאים לו לצורך ריצוי עונשו, ואשר לא יפגע ככל האפשר בהמשך העסקתו.

יתר חלקי גזר הדין ישארו בעינם ללא שינוי.

בטינה טאובר, שופטת

השופט ר' שפירא [אב"ד]:

אני מצטרף לתוצאה אליה הגיע חברתי, השופטת טאובר ולנימוקיה.

השאלה האם מדובר באירוע אחד או שני אירועים אינה נדרשת להכרעה במקרה זה, בשים לב לתוצאה אליה הגענו. אצין רק כי המשיב הורשע בבית משפט קמא בכתב אישום שתוקן במסגרת של הסדר טיעון והודה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, שתי עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו (כפי שכתוב במפורש בכתב האישום בו הודה).

רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]

השופט א' אליקים:

אני מסכים.

אברהם אליקים, שופט

הוחלט לקבל את הערעור, כאמור בפסק דינה של השופטת טאובר.

המשיב יתייצב ביום 28/9/14 שעה 08:00 במפקדת עבודות השירות - בימ"ר עמקים המצוי במתחם תחנת משטרת טבריה בכתובת דרך הציונות 14 טבריה. טלפונים: 04-6728405, 04-6728421, 08-9775099 - לשם שיבוצו לעבודות שירות, כפי שיקבע הממונה על עבודות השירות. הממונה על עבודות השירות ידווח לבית המשפט על אופן שיבוצו של המשיב.

ניתן היום, כ' אלול תשע"ד, 15
ספטמבר 2014, במעמד הצדדים
ובאי כוחם.

רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]

אברהם אליקים, שופט בטינה טאובר, שופטת